

Het wonder van de vrede van Christus

En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar.

(Kolossenzen 3:15)

Het wonder

Vrede. De engelen zongen er al over net na de geboorte van de Heiland. Het werk dat Hij kwam doen, zou vrede bewerken. En vooral in de afgelopen weken stond dit werk weer centraal in onze aandacht, als het goed is. Het werk van Christus, zoals dat uitliep op het kruis en de opstanding. Onmisbare werkelijkheden op weg naar zijn vrede. Ze waren immers de weg die God had gewezen. En dus de enige weg, waarlangs het wonder van de vrede realiteit zou worden. Het wonder van wat Paulus hier noemt: de vrede van Christus. De vrede, die Christus tot stand bracht. Ze is allereerst vrede met God uiteraard, die vrede van Christus. Een geweldig wonder! Jezus Christus brengt verzoening tot stand tussen de heilige God en mensen die deze God hadden afgezworen. Die Gods geschenk van de volmaakte liefde jegens Hem tegen bittere haat hadden ingeruild. Deze mensen beginnen God weer lief te hebben. Ja, maar er komt ook nog een ander wonder mee als vrucht van die verzoening. Gods kinderen gaan elkaar weer liefhebben. Zij mogen de liefde weer aandoen, weer gekleed gaan in de liefde (vers 14) en het mag weer vrede worden tussen de kinderen van God. In de kerk wordt, bijvoorbeeld heel duidelijk aan het avondmaal, het wonder van de vrede zichtbaar, die Christus heeft gesticht.

Het wonder van de vrede. Het is er niet vanzelf. Het blijft er ook niet vanzelf. Nee, geschapen als we zijn als verantwoordelijke mensen, krijgen wij verantwoordelijkheid voor die vrede opgelegd. Wij moeten als leden van het ene lichaam van Christus die vrede hoog houden. Wij moeten er door de

kracht van de Geest op uit zijn, dat de vrede van Christus het voor het zeggen heeft in de kerk. Daar wekt Paulus de Kolossenzen - en dus ook ons - dan ook toe op.

De vrede van Christus

Laten we om te beginnen nog even wat nauwkeuriger kijken naar die vrede van Christus. Wat houdt die in?

We weten: van nature haat een mens zijn naaste. Dat doet iedereen. Gelukkig breekt die haat niet altijd ten volle naar buiten. Ook bij de ongelovige niet. De HERE heeft die haat gelukkig aan banden gelegd. Hij zet er remmen op. Maar soms slaan die door. En waar mensen dan met elkaar terecht kunnen komen...! Afschuwelijke misdrijven worden er soms bedreven. Het kan tot verschrikkelijke uitbarstingen van geweld komen, als de geest van Lamech over mensen vaardig wordt. En als je daarvan hoort, snap je niet hoe iemand toch nog stug kan volhouden, dat de mens van nature écht goed is.

Overigens: de haat afremmen is principieel iets anders dan de haat genezen. De haat gaat niet echt over van fatsoensnormen bijvoorbeeld, die men in acht neemt. Ook straf geneest haar niet. En hetzelfde geldt van allerlei overwegingen van humanitaire aard.

Nee, verlost en genezen van zijn haat wordt een mens uitsluitend door wat de apostel Paulus hier noemt. Door de vrede van Christus.

Haat is, dat de onderlinge verhouding tussen de mensen grondig kapot is. En dat ze eigenlijk maar op één ding uit zijn: op elkaars ondergang. Maar de vrede van Christus daarentegen is, dat de kapotte verhoudingen worden hersteld. Wat aan scherven ligt, wordt weer heel. En dan op zo'n manier, dat

er van de breuklijnen absoluut niets meer te zien is. Wat kapot was, wordt dus weer écht heel! Mensen die elkaar haatten, gaan elkaar weer liefhebben. En we zien ze samen aan tafel zitten en eten van hetzelfde brood en drinken uit dezelfde beker. Avondmaal! Maar ook in de week staan ze naast elkaar en zoeken ze het goede voor elkaar en hebben ze elkaar lief. Ze doen wat in de verzen voorafgaand aan de tekst door Paulus wordt genoemd. Ze staan niet onverschillig tegenover elkaar. Maar ze zijn met ontferming jegens elkaar bewogen. Ze verdragen elkaar en ze vergeven elkaar. Ze hebben met elkaar het kleed van de onderlinge liefde aangetrokken. Ze hebben dat gedaan door de kracht van Christus.

Zoiets doen mensen nooit uit zichzelf. Ze zijn immers van nature haters! Nee, ze doen dit uitsluitend, doordat Christus vrede bewerkt en vrede gegeven heeft. Hij gaf Zich over aan de totale verbreking. In die weg heelde Hij de broederlijke liefdesverhouding tussen haters van nature.

Ja, en nu gaat het erom dat hetgeen Christus heel maakte, nu ook heel blijft. Maar dat blijft het bepaald niet zonder moeite. Want we mogen dan verlorene mensen zijn, we blijven tegelijk ook zondaars. Mensen met een hart dat ons telkens nog weer de verkeerde kant op wil trekken. Die elke dag keihard moeten vechten tegen het oude in ons. Dat oude, dat telkens weer probeert de vrede stuk te maken. De door Christus geboden goede verhouding tussen de broeders en zusters in de kerk kapot te breken. De vrede van Christus blijft hier op aarde dan ook bedreigde vrede.

Bedreigde vrede

Bedreigde vrede, inderdaad. Kijk maar naar de geschiedenis van de kerk. Wat zijn er bijvoorbeeld al niet een heleboel van die persoonlijke kwesties geweest. De ene broeder wil voor de andere niet onderdoen. Grote ruzie! En ieder tracht zijn partijgangers te werven.

Schriftlicht

M. Heemskerk

Een hele gemeente kan erdoor in rep en roer komen. De beschuldigingen vliegen over en weer. Soms kan zo'n vete wel jaren duren. Want mensen kunnen zich soms hopeloos vastbijten in hun eigen gelijk. Wat een droevige zaak, als er in zo'n conflictsituatie moet worden geconstateerd: die broeder of zuster wil in feite niet weten van de vrede van Christus. Wil zich daar niet aan onderwerpen. Wil het conflict beslist de wereld niet uit hebben. Reageert negatief op elke verzoeningspoging. Maar houdt strak en stijf vol: ik heb gelijk, en de ander moet en zal door de knieën!

Paulus laat zien, en dus laat de HERE zelf het zien: zo mag het niet in de kerk. Zo mag het beslist niet bij mensen die van Christus mogen zijn. Zij mogen de vrede van Christus niet op zo'n manier verwerpen. Want dat doen ze uiteindelijk. Maar zo raken ze die vrede wel kwijt!

Regerende vrede

Immers, bij hen die van Christus zijn, regere de vrede van Christus in hun harten. Die regere. Dat is geen vrome wens. Het is een opdracht. Die vrede moet in hun harten regeren. Het woord voor 'regeren', dat hier gebruikt wordt, kun je ook vertalen als 'scheidsrechter zijn'. Welnu, de scheidsrechter is de man met de beslissende stem. Zijn beslissing is bindend. Ze is het eind van alle tegenspraak. Daar heb je je zonder meer bij neer te leggen. De beslissende stem is dus aan de vrede van Christus. Die moet te allen tijde het laatste woord hebben in uw harten, zegt Paulus hier.

Zijn er conflicten in de kerk, van die kwesties, zoals die tussen broeders kunnen voorkomen, dan zullen de beslissing in zo'n zaak, en vooral ook de houding die partijen tegenover elkaar aannemen, moeten worden bepaald door de vrede van Christus. Het beslissende gezichtspunt bij zoiets zal altijd moeten zijn, dat Christus gekomen is om alles heel te maken. Dat Hij gestorven is en de helse smarten doorleden heeft, óók met dit doel, dat onze onderlinge verhouding als broeders en zusters in zijn gemeente heel zou zijn, heel zou blijven, en bij verstoring ervan altijd weer opnieuw heel zou worden.

Conflicten in de kerk mogen nooit door blijven woekeren. Want Jezus Christus stierf aan het kruis. Dat geloven we. En dat moet een levend geloof zijn. Een geloof, dat door de liefde werkt

en aan de vrede van Christus echt het laatste en beslissende woord geeft.

Geen valse vrede

De vrede van Christus. We kunnen ook gevaar lopen, die te vervalsen. Dat doe je, als je zegt: er moet vrede zijn in de kerk. Dus alle strijd is daar uit den boze! Je moet in de kerk dan ook tolerant zijn tegenover elkaar. Geen tuchttoefening. Een open avondmaalstafel. Geen gezeur over afwijking in de leer. Want dat breekt de vrede. En ook je broeder niet gaan vermanen, als hij een weg inslaat die de HERE verbiedt. Dat is louter voor zijn eigen verantwoording.

Het kan alleen al uit de inhoud van Paulus' brief aan Kolosse duidelijk zijn, dat hij dit beslist niet bedoelt. Die brief is immers vol waarschuwing tegen de dwaalleer! En laat ons dus zien: wie de vrede van Christus uitlegt als iets waarbij alles door de beugel kan en alles maar geaccepteerd moet worden, vindt Paulus lijnrecht tegenover zich. Want er moet vrede zijn tussen de broeders. Maar er mag geen vrede zijn tussen de broeders en hen die proberen door hun leer of hun levenswandel de gemeente tot zonde te verleiden. Wie dwaalt, moet met alle kracht worden weerstaan.

We zijn immers tot de vrede van Christus geroepen in één lichaam. Als leden van het ene lichaam, waarvan Christus het Hoofd is. Tussen de leden van dit lichaam moet het vrede zijn. Dat lichaam moet een harmonisch geheel vormen.

Maar als dat lichaam bedreigd wordt, als de kiemen van dood en verderf zich daarin sterk proberen te maken met de bedoeling om het af te breken, dan mogen de leden van het lichaam nooit zeggen: laat maar gaan! Dit zeggen in de kerk is niet minder dan geestelijke zelfmoord. Het is beslist niet het laatste woord geven aan de vrede van Christus. Nee, het is: een verbond sluiten met de dood. De dood, die Christus juist door zijn dood en opstanding overwon. Waarom Hij dan ook wil zien, dat ze ver blijft van zijn lichaam. En dat ze daarom door de leden ervan radicaal afgewezen wordt. En dagelijks met dodelijke ernst door hen wordt bestreden.

In die strijd zullen de leden van het lichaam één moeten zijn. In de strijd bijvoorbeeld tegen de Woordverminking. De verminking van het Woord van de HERE. De aanpassing ervan aan

eigenwillige mensenideeën. In de strijd ook tegen de vrijheidsdrang, die de goede banden van de wil van de HERE verscheurd wil zien vanuit de gedachte: ik mag toch zeker zelf weten wat ik doe of niet doe? En die daarover niet lastiggevallen wil worden. Ja, in de strijd tegen alle macht van de zonde, zoals we die dagelijks tegenkomen in heel het leven. Zoals we die elke dag ervaren als een grote bedreiging, en dat vooral in ons eigen hart. Alleen als we deze strijd niet schuwen, geven we echt het laatste en beslissende woord aan de vrede van Christus. Die vrede is immers dit, dat er op aarde weer gevonden wordt een kerk van mensen die geloven, dat ze maar op één manier gezond kunnen blijven. Als ze namelijk alle gemeenschap schuwen met alles wat hen doden kan.

Dankbaar voor de vrede

En weest dankbaar, zegt de apostel. Dankbaar voor de vrede van Christus namelijk. Hoe ben je dat? Nou, door metterdaad in elk opzicht aan zijn vrede het laatste woord te laten. Door altijd deze vrede te laten beslissen.

Dat is moeilijk. Want de ware vrede is niet naar het vlees. Dus blijft er altijd weer de verleiding, een ongeoorloofde vrede te zoeken. Vrede met de machten van het kwaad. De moeite is immers, dat de vrede van Christus niet ons doet overwinnen, maar het Woord van God. En dat laat ons vlees eronderdoor gaan.

De vrede van Christus is dan ook een vrede die alle verstand te boven gaat. Waar zij heerst, gebeuren grote wonderen. Een ongeestelijk mens ziet ze niet. Maar wie er oog voor heeft gekregen uit genade, prijst zijn Verlosser vanuit een dankbaar hart. Er was haat. Tegen God en de naaste. Toen kwam Christus vrede maken. Voor kerken vol mensen die voor die vrede dankbaar moeten zijn, naar Paulus' woord hier. Hun dankbaarheid blijke uit hun loflied. En uit het feit, dat ze samen strijden tegen al die machten, die wel hun hart kunnen bekoren, maar die de vrede willen breken.

Wat een wonder, deze dankbaarheid! Zoiets gaat toch alle door de zonde aangetast verstand te boven? Ja, maar het is dan ook louter en alleen het werk van Jezus Christus, de grote Heelmaker. De enige ware vrede in levenden lijve.

